

בש"פ 3568/17 - רם נוף נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3568/17

כבוד השופטת ד' ברק-ארז
רם נוף

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל
בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט
המחוזי בתל אביב-יפו מיום 26.4.2017 ב[] שניתנה על-
ידי כבוד השופט א' הימן
עו"ד אייל אבולפיה
עו"ד עידית פרג'ון

המשיבה:
בשם המבקש:
בשם המשיבה:

החלטה

1. זוהי בקשת רשות לערור ב"גלגול שלישי" על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 26.4.2017 (עמ"ת 44560-04-17, השופט א' הימן). בית המשפט המחוזי דחה את עררו של המבקש על החלטתו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו מיום 25.4.2017 (מ"ת 37298-04017, השופט א' קורנהאוזר).
2. ביום 24.2.2017 הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית משפט השלום שייחס לו עבירות של תקיפה סתם וגניבה מנהג אוטובוס בעת שנמצא המבקש באוטובוס כנוסע.
3. ביום 25.4.2017 הורה בית משפט השלום על כך שהמבקש ישהה בחלופת מעצר בתנאים מגבילים במושב בני עטרות עד "לקיומו של דיון בראיות". ביום 26.4.2017 בית המשפט המחוזי דחה ערר שהוגש על החלטה זו בציינו כי היה על בא-כוח המבקש להגיש בקשה להקדמת הדיון בדבר קיומן של ראיות לכאורה. בקשה שהגיש המבקש בעניין זה לבית משפט השלום התקבלה באותו יום, במובן זה שהדיון בעניינו הוקדם ליום 1.5.2017. המבקש חזר והגיש ערר על

עמוד 1

החלטה זו לבית המשפט המחוזי, וביום 27.4.2017 ערר זה נדחה אף הוא. בהחלטתו ציין בית המשפט המחוזי: "אינני ערכאת ערר על החלטותי", וכן הוסיף כי "קביעת דיונים על ידי בית המשפט היא פרירוגטיבה שלו על פי סדרי עבודה, על פי קדימויות ועדיפויות ועל פי עומסי התיקים".

4. הבקשה שבפני מכוונת נגד החלטתו הראשונה של בית המשפט המחוזי. המבקש מעלה טענות, שלהן הוא מייחס אופי עקרוני, בכל הנוגע לדיון שהתקיים בבית משפט השלום קודם שהתקבלה החלטתו, ובכלל זה לראיות שעליהן התבסס בית משפט השלום בהחלטתו.

5. בהתאם להחלטתי מיום 27.4.2017 הגישה המדינה תגובה לבקשה ובה היא התנגדה למתן רשות לערור. לטענת המדינה, הבקשה אינה מעלה שאלה עקרוניות, ולגופם של דברים טוענת כי התשתית הראייתית בעניינו של המבקש נתמכת בעדותם של המתלונן ושל שני עדי ראיה, כמו גם בסרטון המתעד את החלק השני של האירוע המתואר בכתב האישום. מכל מקום, המדינה טוענת כי אין הצדקה להענקתה של רשות לערור בהתחשב במועד שנקבע לדיון בבקשה לעצור את המבקש עד תום ההליכים נגדו, דהיינו מחר.

6. לאחר שבחנתי את הדברים, וכשאי משווה נגד עיני את המועד שנקבע לדיון בבקשת המעצר עד תום ההליכים, אני סבורה כי בהתאם לאמות המידה הנוהגות ביחס להענקתה של רשות לערור על החלטת מעצר (ראו למשל: בש"פ 3404/17 ממנ' מדינת ישראל, פסקה 6 (23.4.2017)), אין הצדקה להיענות לבקשה.

7. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ד' באייר התשע"ז (30.4.2017).

ש ו פ ט ת